

[Søren Andersen.]

til lovforslaget udtaler en vis betænkelighed ved de ensartede regler, når det drejer sig om de såkaldte sociale invalider, d. v. s. de langvarigt arbejdsløse, der for længst har mistet deres arbejdsløshedsunderstøttelse og er kommet på kommunehjælp. Jeg har i høj grad betænkeligheder — og jeg har ikke overvundet dem — i forbindelse med den hjælp, som kan fås under en oplæring, selv om den bliver betydelig bedre end de foregående hjælpeforanstaltninger i form af kommunehjælp og arbejdsløshedsunderstøttelse. Og for mig — og det er måske tilgiveligt — bliver disse betænkeligheder ikke mindre af, at såvel på dette område som på andre områder fremtræder loven i udpræget grad som en bemyndigelseslov.

Selve lovens organisations skelet, omend med betydelige udvidelser, minder om det, vi kender fra den nugældende lov om erhvervshæmmede. Dog bliver der nu mere generelt oprettet såvel amsrevalideringskontorer som amsrevalideringsudvalg i tilslutning til disse. Hvad angår den sidste lov, så vi det som vor naturlige opgave ud fra betænkeligheder med hensyn til for megen administration at gøre disse udvalg mindre. Men det er ting, som vi kan se på og tale om under udvalgsarbejdet.

Som samlende organ og til at rådgive de implicerede ministre, hele tre, bygger lovforslaget som den gældende lov også på et meget bredt samordningsudvalg, og her til kan jeg knytte de samme bemærkninger, som jeg lige har knyttet til spørgsmålet om amskontorerne og amsudvalgene. I det hele taget bliver det sådan, at disse amskontorer kommer til som nærmeste foresatte — sådan kan man vel sige det — at have en selvstændigt opbygget afdeling af invalideforsikringsretten, altså en betydelig udvidelse af selve administrationen. Man får således en forestilling om, at der virkelig skal ske noget, og det kan jeg ikke have det mindste imod, tværtimod; men jeg vil dog alligevel gøre en enkelt bemær-

ning dertil, nemlig minde om, hvad betænkningen i forbindelse med 1951-loven sagde: at man skal passe på ikke at sætte mere arbejde i gang og mere drastisk, end at der samtidig er mulighed for, at de revaliderede kan optages i erhvervslivet.

Jeg skal ikke gå ind på en omtale af det arbejde, som skal finde sted i amsrevalideringskontorerne og i udvalgene, men udtrykke min tilfredshed med, at der heri ligger en ikke ringe decentralisering, idet de mindre problemer efter en nærmere lagt rettesnor kan finde deres afgørelse ude i amterne. Der findes allerede nu en række institutioner og mange privatmænd, som har vist god og udpræget forståelse for disse problemer, og jeg forstår af lovforslaget, at der fremdeles er plads for et sådant initiativ. Samtidig mener man, der kan være brug for støtte inden for lovens rammer — som der står — til oprettelse af nye institutioner, enten måske i forbindelse med og på samme initiativ som de nuværende, men måske også af mere offentlig art. Det kan der naturligvis blive behov for, men jeg må dog være betænkelig ved, at en sådan foranstaltning af mere offentlig art således kan iværksættes alene i henhold til bemyndigelse i denne lov. Der kan gives hjælp til anskaffelse af arbejdsmaskiner og ydes hjælp til selvstændig virksomhed, og der sondres specielt mellem større og mindre ting, enten det nu beror på en lokal afgørelse eller en afgørelse ved invalideforsikringsretten. Jeg synes, dette er udmærket.

Jeg vil også gerne knytte nogle bemærkninger til den nye bestemmelse i lovforslaget, som giver fortrinsstilling ved bestemte arbejder. Dette kan ske efter indstilling fra samordningsudvalget, og man har her tænkt på de hel- eller halvoffentlige institutioner. Jeg hørte med megen interesse på, hvad den ærede forrige ordfører sagde om dette problem, at der her var tale om en ny og god og naturlig landvinding med hensyn til revalidering, men jeg forstår, at der heri ikke lå så meget, som jeg egentlig havde tænkt. Der er også tale om enkelte